

—*— | *Periòdic independent. - Sortirà dugues vegades cada mes* —*—

Salutació

FESTA, aquest es el títol de nostre quinzinari, el nom sol explica clà i categòricament, la missió exclusiva que ens proposém. Lo nom ho diu tot, FESTA, vol dir alegria, bon humor, expansió i bon gust. En nostre periòdic podrán esplaiarse tots aquells que amics de l' instrucció vulguin col·laborar per a ajudar-nos a portar a cap l' obra començada.

Salut a la premsa en general per la que fem vots que visqui molts anys, com desitjem per a nosaltres. Pe'ls veïns de Molins de Rei i pels comarcals desitjem que aquest esplendit sol que il·lumina Catalunya no 's pongui mai i els guii sempre.

FESTA saluda a tot-hom i crida a grans veus fraternitat, aquest crit espontani i humanitari que fa grans els pobles.

Consideracions entorn de nostra publicació

Tenint en compte els precedents que tenim en aqueixa vila de la vida i aspectes de altres periòdics, FESTA te que dir-hi quatre paraules per a esvair certs rezels que raonadament procurarem desvirtuar de una manera definitiva.

Si be es cert que en una vila com Molins de Rei, a molts els sembli pretenció i fins quixotesca i a més a més causa de discordies i de qüestions enutjoses la publicació de un periòdic, debém dirlos-hi que en part tenen raó, agafant les coses, com sol fer-se, pe' l costat que cremen i significan-se de una manera insensata i apassionada.

Més com siga que nosaltres, eludint i defugint totes aquelles misèrietes en que l' home apareix crú i agressiu, farem de nostres planes un reflexe fidel de aqueixa moderna Societat, que, amb tota la seva variada gamma de idealitats, treballa per a uns vesllúms de uns sempre nous signes de perfecció, per aixó no 'ns deturen en nostre empresa

tots aquell advertiments i bons consells (que amb tot estimem en molt per lo sincers i ben intencionats) que de una manera desinteressada i amical ens han fet respectables persones.

FESTA amb el seu romiatge i apostolat de Cultura dissiparà prejudicis que avantment se hagin fet. Som joves i encar que en el nostre bagatge hi hagi el seu contingut de romanticisme i utopies (que dintre serà que de tantes il·lusions no 'ns quedi el goig intens de veure els començos de una obra, vestigis d' altres sinó definitives glorioses!

¡Joves de Molins de Rei! No siguem irreductibles i sectaris. Les planes de FESTA son per a tots i tot-hom, sigui qui sigui i 's digui com se digui. La tinta fresca estarà a vostre disposició per a esbarjo de vostres aficions literaries, de vostres disquisicions filosòfiques i socials i de tot lo que sigui digne de estamparse baix una amplíssima, tolerant i discreta Direcció.

A més d' aqueixa abgectiva finalitat com es la de ser un porta-veu comarcal de tot lo que signifiqui vida i desenrotllo moral ¿no es un goig per a vosaltres, homes ja reposats, veurer a vostres fills i germans fugir dels antres del vici per anar a escriure uns versos a la estimada o un article que publicarà FESTA?

Aqueixa vida negra, aqueixa vida tot mateixa, ¿que fora sense els entusiasmes de la joventut? ¡Les evocacions emotives ens recorden hores viscudes amb goig i amb dolor! La joventut sense rastre ni estela de ses petjades no es més que una ossamenta amb piltrafes de carn que ha sigut, però no ha viscut.

¡Poble de Molins de Rei! Propietaris, menestrals i jornalers; no escatimeu uns céntims cada mes que val nostre publicació. En ella hi trovareu vosaltres un baluart per a palestra de vostres sagrats ideals amb polèmicas serenes i raonades. En ella hi trovarán vostres fills els viaranys conductors, que estimulants la seva intel·ligència els farà útils i bons en Societat.

FESTA no es de aquells ni de aquells altres; es del poble; vol fer homens forts i conscients que capacitats de la seva condició de home's fassin dignes dels seus semblants.

¡Molins de Rei! FESTA avui neix; ajuda'l a fer-se gran que 't farás gran tu meteix.

LA REDACCIÓ.

Grecia, segons els grecs i Catalunya, segons els catalans

L'orgull de Grecia que considerariem justificat, si algún colp l'orgull pogués justificarse, la feia refractaria a la suposició de que altres pobles li havien donada existencia, aixís al ser interrogats sobre 'l seu origen deien que Prometeu, fill de la Terra, fou pare de Deucalió, i que aquest reinaba a Tesalia quan Júpiter el deu *amo de tots els altres deus*, enrabiat pe 'ls crims dels homes enviá un diluvi en el que tots moriren menys Deucalió i Pirra, la seva esposa, que 's salvaren en una nau construïda per consell de Prometeu.

Res deien, concretament, sobre l'origen dels tessalians sobre 'ls que governava Deucalió, mes forçosament els havien de considerar fills de la Terra com a 'l mateix Prometeu. Amb tot, a n' aquest, si 'l suposaven germá *matern* li atribuïren diferent procedencia paterna, car, els consideraren iniciat en els misteris dels deus, com veurem per un' altre llegenda.

Segurament aquest diluvi de Deucalió os haurá fet recordar el diluvi universal de que 'ns parla la nostra Historia Sagrada. També l' han descrit vells historiadors de l'antiga Grecia, fentnos suposar la coneixença del Genessi, que 's compren perfectament, ja que sabem que 'ls hebreus sigueren a Egipte en temps de Josep i Apepsi i sortiren en temps de Ramísés i els grecs es comunicaren moltíssim amb els egipcis. Perxò son egipcis casi tots els començaments del seu art, que més tart havia de florir amb un sagell d'originalitat inconfondible i amb manifesta superioritat sobre l'art dels demés pobles.

Doncs be; Deucalió i Pirra, sols a 'l món, després del diluvi, van consultar l'oracle de Temis. (Aixó podria desconcertarnos notant que «no hi havia ningú més al món», si no sabessim que, segons ells, també pronunciaren oracles les alzines de Dodona.) L'oracle de Temis els hi va dir que «llensessin darrera seu els ossos de la seva ávia.» Nosaltres segurament no hauríem entés la significació d'aquesta frase, prò ells, acostumats a dexifrar oracles, l'entengueren desseguida. Deucalió va agafar pedres i les va tirar per redera seu, Pirra feu lo mateix i de les que tirá ell naixeren els homes i de les d'ella les dones... Está clar, com Deucalió era fill de Prometeu i Prometeu era fill de la Terra, la Terra era l'ávia seva; els ossos de la Terra eren les pedres; es natural.

Pro la grega vanitat no degué contentarse amb aquesta ascendencia i sense respecte a Deucalió i a les costums de sa casa, feu naixer Heleno de Pirra i de Júpiter. Una filla de Deucalió alcançá 'l mateix honor i per obra de Zeos o Júpiter, com diem més vulgarment, doná a llum a l'antecessor dels macedonis.

Aquesta suposança d'origen diví, indubtable-

ment explicá l'existencia dels héroes Hércules, Teseo, etc., que ells arribaren a divinisar.

L'altre de les llegendes de Prometeu, més coneguda que l'anterior, es la de que aital personatge semi diví, descontent del modo despótic amb que l'Olimp es governava, creá a l'home amb el llot que les aigües del diluvi havien deixat al retirarse. Per a protegir la seva infortunada existencia roba dels deus *el foc* ensenyant a l'home a produir-lo i a utilitzar-lo. Li ensenyá també les ciencies i les arts convertintlo en rival dels propis deus.

Mes, allavors encara fou més gran l'enrabia-da de Zeus que condemná a Prometeu a ser encadenat en una roca, amb un *buitre* que li rossegava les entranyes, de quin suplici el lliurá Hércules, el més gran dels héroes grecs.

Mes ara, per a completar el breu raeconto de l'origen legendari de Grecia i perque pugui comparar-se la semblança esencial de les llegendes creades pe 'l Poble en les infanteses de sa cultura cal que us digui quelcom del origen dels catalans.

També tinguérem, com els grecs, l'orgull d'esser *autóctons*, de no procedir de cap altre poble, i també justificariem el seu orgull si a 'n els grecs els hi háguessim justificat.

Aixís diu ia llegenda nostra, amb perdó de les cróniques.

Christ, no quan era Home-Deu, sino quan ja havia deixat materialment els homes, es a dir després de la resurrecció, volguent poblar d'hommes les terres d'Occident, les aná benehint una a una, acompanyat de Sant Pere.

Mes, al arribar als Pirineus Orientals, Sant Pere li observá:—Senyor, per qué voleu fer naixer homes en l'abrupte escabrositat d'aquestes montanyes? Deixeu-los erms de vida humana, qu'imagino descontentadichos els homes d'aquestos indrets i sempre disposats a malehirvos.

Somriugué, dolçament, el rostre dolcíssim de Christ... Tenia un punt de dol aquella seva divina mirada. I recordant la covardia que determiná la triple negació del dèixeble, li digué:

Mai he estimat a 'ls febles d'esprit. Cert es que lo fragós d'aquestes montanyes exigirá una lluita més gran per a sostenir la vida, mes aixó creará caràcters sencers i ánimes fortes. L'equitat divina quan plaça a l'home entre dificultats li don forces per a vénce-les.

I dihent aixó benehí.

I al acabar, d'entre les roques sorgí un home alt, fornit, amb roja barretina i a sota 'l braç un trabuc.

Aquell va esser *el primer catalá*.

AGNA CANALIÁS.

EL «TERRAPLÉ»

Al peu mateix de l'estimable vila
el *Terraplé* s'exten encisador;
l'aucell joliu ses coples hi refila
mentres l'arbreda va teixint tranquila
sa franja de verdor.

Semblen soldats els arbres en renglera;
soldats alegres, de posat suau,
que despleguen enlaire sa bandera

FESTA

com si guardés la vila riallera
l' exèrcit de la pau.

L' un envers l' altre la brancada llensa;
tot enllasant-se pujen cap amunt;
les rames d' uns i altres confonent-se,
no se sab on acaba ni on comensa
la copa de quiscun.

Si a terra sa distancia es mesurada,
brancatje amunt s' ajunten amb amor.
;Al home, sempre en lluita despiadada,
li deu donar l' angélica abraçada
llissons de germanor!

Es una selva mansa que reposa
sens destorbar-la aixordadores veus.
Es un lloc on la musa fantasiosa
pot dictar odes a la vila hermosa
i als fruits de sos conreus.

Es un saló amb columnes falaguères,
covert amb nuvolades de verdor.
qu' espera nois i nines rialleres
que allà vagen a dir-se les primeres
paraules del amor.

I quan de nit s' adorm aquesta vila
tot el tráfec del jorn deixant sospès,
entre 'ls aromes que la flor destila,
els arbres per dormir-se amb sòn tranquila
s' ajunten en un bés.

B. PARRAMÓN.

Impromptu I

—On vas?

—Ola.

—¿Que passes de llarc? Seu, seu i pren un ver-
mohut... Xic un *Torino* amb quatre olives mal
contades... I doncs que hi ha de nou?

—Això tû.

—Que has vist els gegants que l'ajuntament ha
comprat per a *solaz y esparcimiento del pueblo*?

—No; i tu?

—Tampoc... però ja 'ns quedarà temps per a
veure'ls. No tindrem festa ni festeta sense ge-
gants.

—Deuran anar molt mudats.

—Pots contar. Al gegant l' hi fa 'l vestit en Mi-
quel Pahisa, per cert que li va pendre la mida
amb un estrenyíador.

—I a la geganta?

—Una de les bones modistes d' aquí Molins de
Rei, ja la coneixes, la Dolors Sala.

—Dolors Sala? No m' en recordo.

—Si home; la germana de l' autor del projecte
del mercat.

—No t' entenc.

—Tu no has vist la plataforma del mercat del
poble?

—Que vols dir aquella llenca de tan mal gust?

—Sí.

—I perque serveix alló?

—Els uns diuen que per quant plogui no 's mul-
lin les verduleres, altres per a tocar-hi sardanes
la copla, durant els dies de les festes.

—Es un secret això. El temps esbrinarà l' uti-
lilitat d' aquell magatzem de fusta.

—Aont anaves tan depressa?

—Al café Nou.

—Que ja hi ha la societat?

—Quina societat?

—Que no n' has sentit dir rés?

—No.

—Segons rumors que han arriat fins a mí, he
pogut sapigué qu' uns quants joves s' han reu-
nit amb el proposit de fundar una societat re-
creativa. Ja convindria perque n' estém faltats.

—I el Centre Catalanista?

—No més fan comedia per Corpus i per Sant
Miquel.

—Me sembla que hem d' anar a sopar. Cobra
Xic.

—Jo m' espero perque d' un moment a l' altre
ha de sortir FESTA i m' en vui enterar.

—Compram un número per a mí, puig jo haig
d' anar a fer targetes per a felicitar als companys
Miquel Roca, Miquel Canals, Miquel Pahisa, Mi-
quel Maimó i al seu fill, als tres Miquels Gras de
la Carretera.

—I al jutje.

—Tens raó. Al senyor Tort el felicitaré dugues
vegades. Habém de quedar bé amb la justícia...

—I a ningú més.

—I a tots als Miquels de Molins de Rei. Amb
això...

—Apa adeu.

FLIT.

LA ESCOLA I EL PERIÓDIC

No podia menys d' esser simpática i agradosa
la fundació d' un periódic en aquesta vila progre-
siva de Molins de Rei. Lo meteix que 'l porta-veu
dels seus avensos, serà 'l periódic la expressió vi-
va que posará de relleu la cultura de aquesta vi-
la, lo qual ha d' esser per a tots els bons ciutadans
un motiu de joiosa satisfacció.

Per altra part veig en aquesta manifestació de
vida intel·lectual un cooperador en la tasca a mí
confiada, això es en la obra de la educació e ins-
trucció. No hi ha dupte que un periódic de sana
doctrina contribueix; admirablement a conrear,
exercitar, desenrotllar i enrobustir les facultats
intel·lectuals, morals i estètiques que constitueixen
la naturalesa i dignitat humanes, per lo qual un
bon periódic es una verdadera escola de sapien-
cia i formació de les bones costúms.

La escola no te pas solsament per fi instruir,
aixó es formar la intel·ligencia dels educants, si-
no que te uns horitzóns molt més amples, una mis-
sió més digna i més gran, ja que té per objecte
la formació completa del noi i de la noia, la edu-
cació integral, la direcció recta de totes les facul-
tats, en una paraula la formació no sols de l' en-
teniment, sinó també de la voluntat, del senti-
ment, del caràcter. Per lo meteix la escola ha si-
gut sempre objecte de grandíssim interès per tots
els pobles cults. Ara bé 'l periódic deu tenir els
meteixos fins i per aixó amb molta exactitut se
diu que la premsa es avui día la segona escola
de educació dels pobles, es com una gran palanca
per moure el mon moral. D' aquí es dedueix que
si es gran la responsabilitat del mestre per rahó
de la missió que la societat li ha confiat, es tam-
bé de gran trascendencia la missió de la premsa
per esser ella la inspiradora de les costúms dels

pobles. Per aixó no 's pot menys d' aplaudir la fundació del periódic d' aquesta vila, que bé a omplir les aspiracions de sos habitants i donat els prestigi dels iniciadors i col·laboradors serà al mateix temps que 'l defensor dels interessos materials de la vila, una verdadera arma de defensa de les bones costúms i de la educació completa que es fi últim de la premsa i de la escola.

MERCÉ VIÑALS.

A la bona memoria den Josep M.ª Arnau ⁽¹⁾

I

Al mes humil dels poetes
el poble teu ha honorat
fent-li un lloc en eixa festa
que 't proclamarà immortal.
I jo, enorgullit accepto
el convit, ben be de grat;
que si 'ls mérits me 'n allunyen
m' hi du l' amor del company.

II

Bon Arnau, descansa en pau
dins la tomba que 't soterra,
ja que 'ls fills d' aquesta terra
pensaran sempre en l' Arnau.
En l' Arnau, que jorns de gloria
ha donat a Arenys de Mar,
on tot' hom li te un altar
en el cor o en la memoria.
I al davant de tan amor
ve Catalunya amb orgull
i en sa Historia, al mitj d' un full
posa «Arnau» amb lletres d' or.
Bon Arnau, descansa en pau
dins la tomba que 't soterra
qu' en la catalana terra
viurá sempre 'l nom d' Arnau.

III

¡Quant gran fora Catalunya...
— llavors si que fora gran—
si tingués a cada poble
un cap de brot com l' Arnau!
Un talent, que amb el seu estre
en les ciències o en les arts,
fos l' admiració dels propis
i la enveja dels estranys.
Afanyeu-vos, per la patria;
desvetlleu-vos, catalans;
procurant que cada poble
pugui disfrutá 'l goig noble
qu' avui gosa Arenys de Mar.

IV

No se perque ploren
els teus coneguts
savent be de sobres
les teves virtuts;
savent que 'ls teus mérits
te posen tan alt
qu' encar' que no vulguin
serás immortal.

(1) Poesia llegida en la vetllada necrològica qu' el 14 del corrent, se celebrà a Arenys de Mar, a la memoria del que fou en vida en Josep M.ª Arnau.

¿Encar' que no vulguin?...
i ¿qui no ho voldrà?...
si sempre, a tot hora,
tot' hom t' admirá.
Ningú discutia
tes obres gegants
qu' avui s' aplaudeixen
encar' més que abans.
No sé perque ploren
els teus coneguts,
¿no son rès tes obres?...
¿ni rès tes virtuts?...
¿No s' aixeca un poble
tot en honor teu?...
per xó ré encomano
als homens ni a Deu;
perque veig la fama
que 'l nom se t' endú,
i Deu feu la gloria
pels justos com tú.

V

El poble que 'ls seus fills honra
de retop s' honra ell mateix,
com l' elogi d' una rosa
dona fama al seu roser.
Les glories d' un fill commouen
més al pare que al fill seu,
i ho diu clar l' orgull i joia
que avui mostra tot Arenys.
Per xó entre tan entussiasme
sento veurem foraster,
i, amb perdó d' allí on vaig neixer,
sento avui no sé Arenyenc.

VI

Tu has sigut, Arnau, el sabi
que ha tingut amics mellors,
i menys *serpetes* que 'ls altres
i molts més admiradors.

Tu, amb la forsa del teu geni,
com si fos un sol ixent,
vas dar llum a nostre teatre
desde 'l seu comensament.

I ho vas fer tant de mà mestre,
tan precis, clà i català
que pocs, poquíssims, acaben
per on tú vas comensar.

Desd' allavors que la gloria
ha vetllat sempre aprop teu,
i el camí de la victoria
has seguit sempre amb bon peu.

I la gloria i la victoria
fins avui que 'ts mort i tot
de corones i de roses
t' engarlanden el teu clot.

Si en aquesta terra ingrata
— amb goig meu — t' honren aixis,
al virtuós d' entre 'ls virtuosos
¿qué han de fer-li al Paradís?...

Puig si dels bons es la gloria
— com tot creient sab ben bé —
i en el mon ja 't glorifiquen...
en el cel ¿qué 't deurán fer?...

BAMÓN SURINACH BAELL.

FESTA

FESTA MAJOR

Una de les costums que dignifiquen i donen personalitat a les regions, i fa grans als seus pobles, son les Festes Majors.

Catalunya es distingeix per les seves. No hi ha poble ni vila, gran o petita, que no esperi amb alegria folla el seu dia senyalat, per esplaiarse amb festeigs que donen caràcter de solemnitat. Cadascú a casa seva, fa un esforç per a variar dels dies rutinaris, fan una bona olla i paran bé la taula, amb l' esplendor que les seves forces li permeten. Fins les parets de les cases participen del goig festí dels seus ciutadans, puig en tal dia se 'ls treuen les lleganyes de tot l' any, donant un aspecte harmoniós a les seves fatxades.

Tot somriu el dia de la festa, les noies esperant amb delit el ball de l' embalat o la sala, pensant ballar amb el jove que més o menys els fa l' alea, els joves pel meteix recordant a la Marieta, la Pauleta i la Tomasa, que 'ls hi han promés ballar amb ells.

¡Quin espectacle més hermós, més humà i més reial es el de la Festa Major!

Rés de pensar amb la malèfica política que trastorna els cervells, ni amb rencunies que embruteixen, vinguen balls i demés festeigs de totes menes que alegren els cors i saneigen les ànimes. Reposém i aprofitém els dies de la festa per a descansar i oblidar les penalitats sofertes durant l' any, ja que les vicisituds de la vida fan que no pugui ser d' altre manera.

Donem-nos expansió, goig i alegria; cantém himnes que ressonin als cors dels pertorbadors de l' ordre social, i pot-ser aixís aplacarem l' esperit dels que ja saben de lo que som mereixedors i no 'ns ho donen.

EMILI PORT.

ESTIMA 'M

A damísela M. C.

Oh bella damisel-la de cabellera hermosa que imperes en els dolços somnis de ma passió. Per què a les mes paraules, restes tan silenciosa sabent que estic agònica per la contestació? D' amor tan paradístic, jo foll n' esdevindrà si no 'n diguesses prompte «T' estimo com tu a mi» paraules que en ma dolça, si be extranya follia me repetesc cent voltes amb ardent frenesí. Deixa a ton cor que prompte, dins de l' amor se llensi no 't mostris tant deixia, amb un cor que 's fereix sempre que amb desespero, desenganyar-se pensi del foc que l' alivia, i que amb sens midà creix. Respón a mes paraulas, que ixen de la fòsa aont un cor que estima, i te lo seu destí. Oh bella damisel-la de cabellera hermosa! repeteix-me amb seguir «T' estimo com tu a mi».

JOSEP MIQUEL.

Cinemas

DELICIES.—Desde la imponderable película *Quo Vadis...*? no se n' ha exhibit cap que sobresortís en grau superlatiu, empró podém citar com haber obtingut falaguer éxit *El Valle del Infierno*, de fotografia perfecte; *Conciencia del procurador*, interpretada excelentment per artistes nort-americsans i sobretot *¡Adios, juventud!*, aixerida comedia, d' argument nou, amb una interpretació insuperable tal com ens té acostumats la casa Itala.

De les atraccions que s' intercalen en les projeccions cinematogràfiques anomenarem com a més superiors *Angelina-Enric* duetto (es el millor número que 'ns han presentat aquesta tempora-

da); *Les Noé* artistes ja coneguts en aquest cine i els renombrats bailarins *España y Sevillanito*.

Al entrar en caixa aquest nombre no podém parlarencara, d' una pelícola que 'ns anuncien de 4 kilometres i 10 parts.

LAS COLUMNAS.—Les últimes novetats que 'ns a dut aquesta empresa, son la exhibició de *Fedora* i *La última víctima* tragedies de la cada dia més important casa Aquila, *Juana la maldita* i *Los Fantoques* de la casa Pathé, abdues d' una intensitat dramática i *Alta traición* i *El honor del banquero* flms italians que satisfieren al públic.

Blanco contra negro defraudá les esperances del respectable per lo inversemblable de ses aventures.

En el próxim nombre parlarém de *Esclavos del oro*.

EDISON.

PROGRAMA

de les festes que tindrán lloc durant els dies

28, 29 i 30 de Setembre i 1.er

d' Octubre de 1913.

Dia 28 de Setembre.—Repartiment de bonos als pobres.

NIT.—*Circulo Tradicionalista*: a les 9, se representarán el drama «Cor de roca» i la comedia «Cabories», Lectura de poesies, concert i discurs de gracies per don Manel Puigrefagut.

Les Delicies: Variat programa de cine i atraccions.

Las Columnas: Gran programa de cine.

Dia 29.—A les 5 del matí, Repic general de campanes.—A les 10, Missa solemne, glossant l' orador sagrat Rvnt. Rial.

A les 16'6 arribará, en el tren que ve de Barcelona, el famós «Patufet».

A les 16'30, Festival infantil a l' aire lliure en la plaça de la Constitució; teatre de titelles dels IV Gats; globus aerostáticos; focs artificials japonesos, amb obsequis als nois.

A les 9 de la nit.—*Centre Catalanista*: Les comedies «L' home de palla» i «Mirallets per a caçar aloses».

Juventut Católica: Concert per l' orfeó.

Envelat de la Carretera: «La casta» Susana» i «Los Cadetes de la Reina».

Cine Delicies: «Eva» i «Los Cadetes de la Reina».

Las Columnas: Gran programa de cine.

Dia 30.—A les 9 del matí; Ofici.

A les 9 del vespre, Grandiós Castell de focs artificials.

Variats programes de cine en *Las Columnas* i *Les Delicies*.

Juventut Católica: «El castell de Montsoliu» i «L' allotjat».

Escullits balls matí, tarde i nit, an el *Centre Catalanista*, *Alhambra* i envelats de la *Pista* i *Carretera*.

Dia 1.er d' Octubre.—A les 3 de la tarde, funció en les societats: *Centre Catalanista*: «Lucrecia Borgia».—*Juventut Católica*: «Els Bandolers», «Sebes al cap» i «Els grills de les sebes».

Grans programes de cine en *Las Columnas* i *Cine Delicies*.

Nit: Escullits balls en el *Centre Catalanista*, *Alhambra* i envelats de la *Pista* i *Carretera*.

Els gegants i bastoners recorreran la població durant els dies de les festes.

Página festiva

Toc d'atenció

- Ja vé de comprar senyora Roseta?
 —Si filla, avui m'he llevat dematí per a poguer enllestir i arribar aviat a casa perque vui fregar lo pis.
 —Cregui que la envejo que a la seva edat encara estigui tan forta. Lo que es una servidora, per més bona voluntat que tingui, es cosa que no puc fer.
 —Es que vosté está delicada.
 —Ja pot tornar-ho a dir, quant no tinc un sis, tinc un as. Me 'n recordo que un any enderrera, amb menys de una hora fregava tots els davants i derrerres del pisset ahont estabem, pero avui... ¡que es cás! no puc amb lo sal-fumant, tot seguit se 'm possa al coll i la tos no 'm deixa viurer.
 —Naturalment, lo que ara vosté ha de fer, es cuidar-se molt.
 —Ja ho diu vosté, si 'ls pobres no podém.
 —La noia gran ¿que no 'ls ajuda?
 —Quant hi ha feina prou, més avui el ofici de pantalonera está per terra.
 —¿Que voi dir que ja no 's porten pantalons?
 —No ho sé, senyora Roseta, però si que li puc dir, que la feina no mata.
 —¡Tot está prou malament!
 —No me 'n parli, perque hi ha dies que tinc por de tornarme boja.
 —¿I el marit, i el seu noi que no treballen?
 —Quant no plou, si senyora, ¿no veu que 'ls dos tenen un ofici tan dolent?... l'home está empleat a les brigades de clavagueres i el noi me fá de manobra.
 —Está clar, en plovent han de fer festa.
 —Aixó ¡meteix, i vosté ja sab que la boca no vol noves. I després, no 's cregui que tot siguin ganancies, perque te que pensar que quan el marit arriba a casa lo faig ensabonar de cap a peus.
 —¿I això?
 —¡No veu que put com una guilla! Hi ha dies que no se li pot tenir cara.
 —¡Caramba!... ¿I no li ha perdut la gana?
 —Al revés. ¡Fins amb això tenim desgracia.
 —No ho digui, que Deu la podria sentir.
 —¿No veu?... el noi ja es diferent, perque lo día que li fan mal els ronyons, arriba amb un pam de morros i sense dir asa ni bestia, se 'n vá tot seguit al llit.
 —¿Sense sopar?
 —Sort d'això, que aixís l'altre fa la pau. Però lo día que te la bona, si el seu pare no vá llest, no li deixa tall per mostra.
 —¿No veu que vá enredarit?
 —¡Cregui que 'n tinc un feix! Sort que la noia i una servidora menjém com dos pardals, que si no jo estaria ben guarnida.
 —Diuen que Deu apreta, però no ofega.
 —No digui això, senyora Roseta, perque si ens apreta un xic més, fins lo ventrell ens surtiria per la boca.
 —Esculti, parlant ara d'altre cosa. Quant se casa la seva filla?... puig segons me varen dir ja tenia relacions.
 —Vet-aquí un altre fandango que també me treu hores de dormir.
 —¿Que vol dir que no ho ensopega?
 —Es alló, ¿sab?... es bon xicot, això si, i treballa bé del ofici...
 —¿De qué fá?
 —De dies pinta parets i a les nits fá de corista de sarsueles.
 —¿També canta?

—Are ens va dir que 'n vol apendra. No 's pensi, te una veu molt boniqueta. L'altre día després de sopar ens va cantar alló de

*«Costas las de lavante
playas las de Llorét».*

—Això es de la Marina.

—Sí senyora, per supuesto d'afissió i al ser al acabament, quant diu

*¡Dichosos los ocos
que la vuelvan a ver!*

va fer un crit, com si un gos li hagués mossegat les dos cames.

—¿Qué 'm diu?

—Un mestre de solfa que se lo escoltava i que es veí de la escala, a l'endemá ens ho va dir, aquest xicot per cantar això, li han de fer posar braguer, perque si apreta un xic més...

—¡Dispensi!... ¡Me ha parlat vosté de apretar!...

—¿Que li passa alguna cosa?

—¿No sent aquest ruidó?...

—Prou, son els budells que li roncan.

—¿Es un toc d'atenció!

—¿Qué pot ser ha prés Rubinat?

—Si senyora i ara m'avisan.

—¿Qui la fá sortir de casa?

—Pasi-ho bé, no 'm puc entretenir.

—Estigui boneta i agafi per la dressera. Si la entreting un xic més, me fá anar per serradures.

SANTIAGO BOY.

BON JORN

Homes, dones, nois i noies desde set a cent set anys, rics i pobres, grans i nanos sigueu savis o ignorants. Jornalers i propietaris de gens o molt capital i per dir-ho en dos paraules mascles, femelles, humans. Escolteu-me un petit rato de paciència carregats ja que es sols per saludar vos amb molta amabilitat. Jo só l'ESTA en persona i vos dono el Deu vos guard que Deu a tots molts anys guardi, benvolguts convilatans. Só ja aquí i no m'esperaveu perque he vingut sens embrac puig per esperar nou mesos paciència hauria 'm faltat. Fa poc que acabo de neixer i ja 'm senti enraonar, si no ho fés... Mal aniriam! Vendre un periódic en blanc! Oi que vosaltres seriau els primers en no comprar'l? Pro com que l'enginy qui 'l dona es *Donya Necessitat*. Vet-ho-aquí! Per enraonar-vos bem prompte m'he enginyat i aixins que la llum em veia ja he comensat a parlar. Com que he complert com devia

FESTA

saludant-vos primer ja
servintme del idioma
preciós que m' han ensenyat
i que amb orgull s' anomena
el digne nom «Catalá».
Vull expressar-me com puga
per a pogue-us desitjar
que passeu aquestes festes,
que son les majors de l' any
amb ditxa, alegria i pel·les
radiants de fel·licitat.
Balleu força, reventeu-vos
si voleu després del ball
menjeu pollastres, xanfaines
i en fi els mellors plats.
Després amb la panxa plena
visiteu els embalats,
sales de ball o teatres
o lo que us passi pel cap.
Avants d' anar al ball al vespre
i després d' haver sopat
badeu, quant menys un bon rato
amb els focs artificials.

Un ressopó que no hi falti
i aneusen al llit ben tart
dormiu poc, prò divertiú-se
ja que són no 'n tindreu pas.
Saragata, murga i gresca
no hi ha por pels mals de cap
ja que en festes majors, tenen
prohibit l' estar malalt
el dia según d' Octubre
resteú al llit, sens lleva-us
tapeu-se amb dues flassades
i vinga... cop de suar!
Vos preneu quaranta céntims
al dematí, de citrat,
i l' endemà... ja lleveuse
i altre cop... l' home trempat!
Amb aixó tot-hom que brinqui
que d' onsopits no 'n hi han
l' únic, seré jo... sí, FESTA
qui te prou feina en resar.
Resaré per la canalla
que no sigui rés l' empatx
i per els grans, que el cansanci
no acabi en cap pitjor mal.

FESTA.

Festa

La modesta publicació que avui comensa a sortir en la nostra vila, can de plé, per son títol, en les ives dels moderns iconoclastes.

FESTA se titula, i en el segle XX, no hi estém per festes. Ara que tot se mou per l' electricitat, que 'ls fils conductors d' aquesta, formen espesa terrenyina per demunt de carrers i places, se fiquen per les cases, dominen el subsol, mouen autos i aeroplans, i acabarán infiltrant-se dins de nostre cós i convertint també en conductors eléctrics els propis filaments nerviosos, no podém estar parats; i festa es descansa.

El Pare Sant, contaminat per l' esperit trevalla-dor dels temps, suprimeix festes; els obrers de la fàbrica, sumisos i obediens als preceptes del Cap visible de l' Iglesia, acaten sos manaments i fervorosos i resignats, acudeixen al trevalla en aquells dies que avans vagaren. Tanta es la seva unció relligiosa, que ja no 'n tindrán prou aviat amb les seixanta hores que ara trevallen, sino que de poc en poc van acostantse a les «*Quaranta hores*».

Es tanta la febra i ansia de trevalla que per tot regna, que la llei que en el món ningú compleix, es la del descans dominical. Com que 'ls crimi-

nals no descansen, no pot descansar el jutge; com que 'ls compradors no fan festa, no pot fer-ne el marxant; com que 'l públic hi acudeix, representen els cómics; com que 'ls principals trevallen, suen els dependents, i aixís fins a l' infinit.

La Naturalesa ens ho ensenya; ella no descansa mai. Els rius no deixen de correr el diumenge, les plantes no aturen la seva enfilada, els fruits segueixen avensant; les onades de la mar van i venen lo meteix uns dies que altres.

Com hem d' estar per festes?

Les meteixes ansies de trevalla fan que les expansions familiars siguin cada dia més escasses. Els marits a les mullers, els pares als fills, els germans a les germanes, al retornar cansats de la jornada diària, els hi diuen: «Deixem estar, que no estic i er festes.»

I no obstant, els redactors d' aquesta Revista ens volen donar festa cada quinze dies; i nosaltres la pendrém però sens descansar, perquè trevalla-rém llegint el periódic, i 'ls venedors pregonant-lo i 'ls impresors component-lo i 'ls col·laboradors es-cribint-lo i 'ls propietaris contant el producte de la recaudació.

De tot ne diuen FESTA.

LL. PUIGGARI.

FANTASIEJANT

Surto de la redacció de FESTA. Son les deu. Miro enlaire, al cel blau hi brillant els estels. Hermosa nit! ¿On vaig fins a consumir el cigar? A casa no, que la nit convida i l' aire tebi i im-pregnat de flaires m' excita a donar un passeig.

¡Tant mateix se respira millor a plé aire! He arreglat, junt amb els companys de redacció, original pel primer número; he trevallat, he begut, he fumtat; l' atmósfera era pesada.

Aquí fora que per sostre tinc el Cel, m' hi trobo millor i fins me dono compte que la vida es agradable. ¡Vui viure la vida! Camino d' esma... ¿On vaig? No ho sé... Me trobo a la via... veig venir un tren, ¿quina hora es? Les deu. Es un mercancies... Jo que cerco quietut, no es aquest el siti més apropiat... ¡No 'n té poca de feina la máquina anant amunt i avall! Pren cotxes per un costat, deixant-los a l' altre i fumant descaradament per aquella xemeneia que s' alsa amb magestat... quin fum més negre i espés, que puja enlaire com si talment anés al Cel... ¿l' el Cel no 'n protesta d' aquest fum desvergonyit que vol anar a confondre amb ell, per entelar la brillantor d' or dels seus estels? ¡No vui veure aital atentat a la bellesa de la natura!... Fujo gairebé corrent de la via... passo per la sala de tercera classe qu' es fosca com gola de llop, al meu pas hi sento re-trunyir més petjades...

Ja torno a esser a fora... sento encare els buffecs de la máquina que via amunt i avall va seguint imperturbable les maniobres per endursen un bé de Deu de fruites que hores avants se mostaven ufanoses en llurs arbres.

Baixo les escales de l' estació casi volant, per a fugir del burgit del carril que tant indiscretament ha torbat la quietut i la pau qu' allí hi regnava.

No sé pas on vaig... les enfilo per carrer del Carril avall, passo per devant del Cine Delícies qu' está tot fosc... ¡quina diferencia del diumenge que gairebé a la mateixa hora tot era llum i alegria... el públic frenétic, entussiasmat, ovacionaba una cançoneta cantada gentilment per l' Angelina... Air bullía d' entussiasme i avui quietut de tomba...

Segueixo caminant, trenco pel carrer de Pi i Margall, qu' es a les fosques... Les Columnes, igual que l' altre cine, es també quiet... trenco per la carretera, carretera amunt, amunt... Aniré fins al port, però quant arribo al Terraplé la magestat de les simétriques acacies i la quietut qu' allí hi

regna m'inviten i fugint de la carretera m' en entro pel *Terraplé*. ¡Aquí m' hi trobo bé! La remor de l'aigua que baixa seguidament, sense interromprers, pel rec, me sembla una cançó, una cançó d'anycrança... Envers a mi arriba cautelosament una patella qu' al veurem se separen dissimuladament. ¡Jo 'ls havia prèrs per una persona sola! Les veus de llurs enamorats no se senten apenes i arriben a mi com una refilada d'au-cell...

¡*Terraplé* com te busquen les parelles enamorades! Segueixo caminant... de tart en tart sento encare el xiulet d' aquella màquina que vol torbar la tranquil·litat de la dormida vila... Vaig caminant... al ser davant de la *Colonia Vilagut* m' aturen unes rialles fresques i plenes... rialles de joventut... M' atanço cap allí... La remor de les rialles fresques fa més agradable la poesia del lloc... i soc tafaner! Me poso a mirar per entre els barrots d' un reixat de fusta i veig una munió de criatures, moltes criatures que enjoguessades corren amunt i avall... ¿Qui es aquesta nena que s' atança a les criatures enjoguessades i les fa posar de renglera com les acacies del *Terraplé*?... ¿Es un àngel o la Maria Soler?... Es la Maria Soler... M' havia semblat un àngel...

La segueixen tres mes... ¿Qui son? ¡Maleit si gan els barrots del reixat de fusta que m' tenen incomunicat! Però sortiré amb la meua... que s' acostin una mica més i les descobreixo... ¡Are les veig! ¡La Maria Màrimón, l' Esther i la *Teresita* i com riuen totes!

¿On m' hi ficat? Jo juraria que al *Terraplé* però jo m' trobo a la glòria... I aquelles criatures qu' estaven arreglades fugen totes i la Maria s' hi enfada... ¡Fins quant s' enfada es bonica!

¡Qui es aquest senyor que amb la magestat del gall se passeja entre aquest be de Deu de noies? Fs el senyor *Baldomero* que vá a posar ordre... ¡Me sembla que no 'n surtirá pas!

Jo havia sentit parlar de *Les tres gracies*, en tot cas serán quatre. Les dos *Maries*, la *Teresita* i l' *Esther*... justes quatre... Les quatre gracies...

¿On van are? Les hi perdut de vista...

Sento les notes d' un piano, prou deuen ser elles. M' ha figuro vuit manetes petites, com de nina fent caricies sobre 'l teclat... ¡Pagaria qual-sevol cosa per a ser ei piano! La blancor de les vuit mans se confront amb la blancor de les teclat... ¡Quines manetes més petites, me cabrien totes a la butxaca de l' ermilla!

¡Adeu poesia! ¡Adeu somni! Els senyors *Viñas* germans, *Vilagut*, *Casanovas* i *Soler* mouen raons per anar a dormir! ¡Que hi vagin ells si tenen son!... Les *mamás* ajuden a llurs marits. Tots aquests majors d' edat contra la jovenalla... *Estri-pa* contes!

¡Avants vos trobaba molt simpáticos! Are no m' en sou gens!

S' han apagat els llums... tot es quietut a la *Colonia*.

Fujo d' entre 'ls barrots del reixat de fusta i m' en vaig cap a dormir. Aquells cinç senyors ajudats per llurs esposes m' han fet entrar de plé a la prosa de la vida...

¡Tant be com somniaba amb aquells quatre angelets!

FANTASTIC.

DE FORA

Sant Vicens dels Horts.—El diumenge passat en el camp de 'l «Vicenti» d' aquesta localitat se celebrá un partit de *foot-ball* bastant empenyat, entre 'ls equips primer infantil del «Vicenti» i primer F. C. de Molins de Rei, resultant 3 goals a la favor de l' últim.

L' equip vencedor estava format pels següents jugadors: Ripoll, Grau, Melich, Bosch, Mercet, Llopart, Casas, Bosch, Subirats, Bofill i Camprubi.

PILOTA.

Noves i comentaris

Nostre portada.—El mérit principal de nostre portada consisteix en la extremada quantitat de gust amb que es executada i la originalitat en son estil.

Aquest treball d' art el devem al distingit jove i amic en Josep M. Badia, qui es trova actualment estiuant en companyia de la seva familia en nostre vila.

Ens complau-em en testimoniar-li per medi d' aquestes columnes nostre gratitut tant per la seva obra, com per la generosa i dessinteressada forma amb que 'ns ha sigut cedida.

Rebi per tant l' amic Badia nostre coral agraiment, junt amb una entusiasta felicitació per el gust refinadíssim amb que sab coronar els seus treballs.

S' ha dit amb certa insistencia que nostre periòdic seria el porta-veu de determinat partit polític i que coincidia la seva aparició casi bé en vigílies d' eleccions per a fer campanya en prò dels interessos de la política que representa.

Per a desvaneixer aquests rumors faltats de tota mena de sentit comú, fem constar que es totalment fals quant sobre aquest particular s' ha dit, puig en les proclames que van apareixer anunciant FESTA hi anava trassat nostre programa, que seguirem tal com resa i repetim una vegada

més lo que diem en un article del present nombre: FESTA no es d' aquells ni d' aquells altres. FESTA es de tot-hom.

Als qui ens profetisen una vida curta i que per allargar-la ens veurem precisats a fer de *boga-dera*, com vulgarment se diu, els diem que quant aquesta s' acabi plegarem, però amb la satisfacció de no haber sembrat cap discòrdia i si amb el desengany de no haber sigut compresos o no haber sapigut fer lo qu' ens proposém; cultura.

Amb tot i haber posat el senyor Alcalde uns cartells amenaçant amb 15 pessetes de multa el tranzit de vehícols i bicicletes per les aceres, aquest se continua fent de la meteixa manera que avans.

Preguem a nostra primera autoritat que fassi cumplir les ordenances o que dongui ordre de treure aquests lletreros i aixís quedarán amb més bon terreny les justes disposicions de nostre batlle.

Per falta d' espai deixém de publicar la *Tribuna Lliure* i la *Plana infantil*.

CORRESPONDENCIA

Pitip. Rebut el seu treball que publicarem més endavant arreglat, puig no es ocasió encare de fer-ho. Li advertim que articles com el seu deuen firmarse amb nom o cognom.—*Liju Gut Lavi.* Anirán.—*Francisquet Prats.* Rebut i mercés. Enviin més.—*Papet Laroqui.* Lo meteix li diem.—*Jaume Garcia.* Queda en cartera.—*J. Clot Cors.* Anirá a la «Tribuna Lliure».—*J. Jornet.* Rebut i mercés. En lo sucesiu escrigui les cuartilles d' una sola cara.—*Rocamora.* Lo meteix li diem. Anirá a la «Tribuna Lliure».—*Fra Frei.* Anirá en el pròxim número.—*El juglar del Rei.* El metre dels versos es desigual i l' arregla-ém. Escrigui en prosa.—*Treu.* Rebut el seu treball que no pot anar en aquest número per tenir confeccionat el periòdic; anirá en el pròxim. Ens agrada molt i desitgem que vagi enviant.—*Salvador Janoy.* Anirá en el pròxim número.—*G. Pascual.* Queda en cartera.

Imp., Alfons I d' Aragó, 39.—MOLINS DE REI